

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/38/2016
Identifikačné číslo spisu:	1113206383
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Pepelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1113206383.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s., so sídlom ul. 29. augusta 1/A, Bratislava, IČO: 31 338 976, právne zastúpený advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava proti žalovanému: X.. S. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. T. XXX, právne zastúpený Burian & partners, s.r.o., so sídlom Štúrova 1, Žilina o zaplatenie 1.859,70,-eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 38Cb/76/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/144/2015-170 z 28. októbra 2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 38Cb/76/2014 - 110 zo dňa 30. októbra 2014 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 200,-eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku titulom vedenia účtu majiteľa cenných papierov pre žalovaného a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že služba je spoplatnená a dlžná suma vo výške 1.859,70,-eur predstavuje nedoplatok za vedenie účtu za rok 2008 v sume 829,85,-eur, za rok 2009 v sume 829,85,-eur a za rok 2010 v sume 200,-eur. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, argumentujúc spotrebiteľským charakterom právneho vzťahu medzi stranami a v dôsledku toho potrebou aplikácie všeobecnej trojročnej premlčacej doby v zmysle občianskeho zákonníka. Žalobca na vznesenú námietku premlčania argumentoval obchodnoprávnym charakterom právneho vzťahu medzi účastníkmi konania a teda aj potrebou aplikácie štvorročnej premlčacej doby v zmysle Obchodného zákonníka.

2. Súd prvej inštancie právne vec okrem iných odôvodnil aj ustanovením § 99 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch (ďalej aj ZoCP) z ktorých vyplýva, že eviduje zmeny na účtoch majiteľov v rozsahu ustanovenom týmto zákonom a na klientskych účtoch členov, pričom tieto činnosti vykonáva centrálny depozitár za odplatu, ak zákon neustanovuje inak. Podľa prechodných ustanovení zákona č. 566/2001 Z. z. ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté

pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak. Na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným tak bolo potrebné aplikovať aj ust. § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z. z. Podľa § 105 ods. 5 ZoCP sa právne vzťahy medzi členom, ktorému bol účet majiteľa zriadený a centrálnym depozitárom a právny vzťah medzi členom a majiteľom takéhoto účtu sa spravujú týmto zákonom a Obchodným zákonníkom (ďalej aj ObZ). Toto zákonné ustanovenie rieši režim aplikácie hmotného práva na právny vzťah medzi centrálnym depozitárom a majiteľom účtu, ktorý nemá postavenie člena centrálného depozitára. Citované ustanovenia však nerieši režim aplikácie hmotného práva na právny vzťah medzi centrálnym depozitárom a majiteľom účtu, ktorý nemá postavenie člena centrálného depozitára a ktorému centrálny depozitár zriaďuje účet majiteľa podľa ustanovenia § 105 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z., čo je prípad právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným.

3. Okresný súd ďalej poukázal na to, že aplikácia Obchodného zákonníka na určitý právny vzťah môže vyplývať buď priamo z ustanovení Obchodného zákonníka, alebo z ustanovení osobitného právneho predpisu, akým je zákon č. 566/2001 Z. z. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je vzťahom medzi podnikateľmi, z ktorého by bolo pri jeho vzniku zrejmé, že sa týka ich podnikateľskej činnosti, čo by zakladalo jeho posúdenie ako vzťahu obchodno-právneho podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalovaný ako majiteľ účtu zaknihovaných cenných papierov nemá postavenie podnikateľ a zároveň samotné vlastníctvo cenných papierov nie je podnikaním podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zároveň sa nejedná ani o záväzkový vzťah z odplatnej zmluvy týkajúcej sa cenných papierov (§ 261 ods. 1 písm. c/ ObZ., ktorý by sa bez ohľadu na povahu účastníkov tohto záväzkového vzťahu spravoval ustanoveniami Obchodného zákonníka. Predmetom právneho vzťahu medzi stranami nie sú cenné papiere v zmysle ich definície podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z., ale odplata za poskytovanie osobitnej služby žalobcom podľa zákona č. 566/2001 Z. z., a to za vedenie účtu. Pokiaľ ustanovenie § 261 ods. 3 písm. c/ Obchodného zákonníka používa pojem „odplátne zmluvy týkajúce sa cenných papierov“, tento je podľa názoru okresného súdu potrebné vykladať v súlade s obsahom druhej časti zákona č. 566/2001 Z. z. upravujúcej zmluvy o cenných papieroch. Zároveň nemožno konštatovať, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, ktorý vzniká na základe návrhu a jeho akceptácie postupom podľa ust. § 43a a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len Obč. z.), ale ide o právny vzťah, ktorý bol založený priamo zákonom, a to pôvodne zákonom č. 600/1992 Zb. a následne sa spravujúci ustanoveniami zákona č. 566/2001 Z. z. Súd prvej inštancie bol taktiež názoru, že podradenie právneho vzťahu pod aplikáciu Obchodného zákonníka v osobitnom právnom predpise musí byť výslovné. Rozširovanie aplikácie Obchodného zákonníka na právny vzťah obsahom obdobný, ako sú právne vzťahy uvedené v ust. § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z. z. okresný súd nepovažoval za prípustné. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu tento vzťah bez ďalšieho a bez ohľadu na postavenie majiteľa cenných papierov podriať z hľadiska aplikácie všeobecných inštitútov súkromného práva Obchodnému zákonníku, musel by tak urobiť výslovným ustanovením, obdobne ako to bolo v ust. § 58 ods. 5 zákona č. 600/1992 Zb. Okruh právnych vzťahov z hľadiska postavenia ich subjektov, ktoré sa v zmysle § 105 ods. 5 zákona ZoCP spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka je taxatívny a akékoľvek použitie analógie v takom prípade neprichádza do úvahy. Okresný súd mal teda za to, že právny vzťah medzi stranami sa spravuje ustanoveniami zákona č. 566/2001 Z. z. a v otázkach zákonom č. 566/2001 Z. z. neupravených ustanoveniami Občianskeho zákonníka, vrátane ustanovení § 100 a nasl. o premlčaní. Následne po ustálení dĺžky premlčacej doby (tri roky) súd prvej inštancie skonštatoval, že námietka premlčania bola zo strany žalovaného vznesená dôvodne v súlade s ust. § 100 Obč. z. a preto nemohol žalobcovi priznať premlčané právo na zaplatenie odplaty za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za rok 2008 v sume 829,85,-eur a za rok 2009 rovnako v sume 829,85,-eur a z toho dôvodu žalobu v tejto časti zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p. a vzhľadom na zistenú mieru úspechu v konaní zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania a trovy právneho zastúpenia v rozsahu 78,49 %.

4. Na základe odvolania žalobcu proti výroku, ktorým okresný súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v závislom výroku o trovách konania Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 13Cob/144/2015-170 z 28. októbra 2015 podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Poukázal na odôvodnenie a závery uvedené v rozhodnutí okresného súdu a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že okresný súd správne

dovodil, že ustanovenie § 105 ods. 5 ZoCP taxatívnym spôsobom vyjadruje právne vzťahy z hľadiska postavenia subjektov, ktoré sa spravujú Obchodným zákonníkom. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako majiteľom účtu (ktorý nie je členom) je vzťahom, ktorý nie je vyjadrený v ust. § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z. z., a preto nemožno naň vzťahovať úpravu Obchodného zákonníka. Ak právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je vyjadrený v uvedenom ustanovení, tak potom naň následne nedopadá aplikácia Obchodného zákonníka ako hmotného práva a pri taxatívnom vymedzení okruhu vzťahov na ktoré je možné použiť hmotné právo - Obchodný zákonník v zmysle § 105 ods. 5 ZoCP nie je možné ani použitie analógie. Následne ak na takýto vzťah nedopadá Obchodný zákonník ako hmotné právo, bolo namieste aplikovať hmotné právo - Občiansky zákonník a to ustanovenia § 100 a nasl. Obč. z.. Aplikácia Obchodného zákonníka na predmet sporu tak nevyplyva z osobitného právneho predpisu (ZoCP) a ani zo samotného Obchodného zákonníka v zmysle ust. § 261, § 262 Obchodného zákonníka, ako to vecne správne podrobne odôvodnil okresný súd v odvolaní napadnutom rozsudku. Súd prvej inštancie následne správnym spôsobom vyhodnotil aj plynutie premlčacej doby, jej ukončenie a žalovaný nárok na zaplatenie odplaty za vedenie účtu majiteľa cenných papierov zamietol celkovo vo výške 1.659,70,-eur. Vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici s odlišným právnym záverom týkajúcim sa aplikácie Obchodného zákonníka, krajský súd uviedol, že právne závery všeobecných súdov, obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostaných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Ústavný súd SR v rámci svojej rozhodovacej činnosti dáva všeobecným súdom možnosť odchýliť sa od súdneho rozhodnutia, ktoré posudzovalo rovnakú alebo obdobnú situáciu, t. j. dáva možnosť odpovedať na rovnakú otázku odlišným spôsobom, avšak sa vyžaduje takýto záver odôvodniť, prečo sa tak stalo, k čomu zo strany okresného súdu došlo, s ktorým záverom sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil za aplikácie ust. § 219 ods. 2 O. s. p..

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.. Dovolateľ zdôraznil, že podstatou sporu je vyhodnotenie otázky premlčania inak v konaní dôvodne vzneseného nároku. Dovolateľ s poukazom na potrebu dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozsudku podľa § 157 O. s. p. považuje odôvodnenie rozhodnutí oboch súdov nižšieho stupňa za nepreskúmateľné, keď bez akéhokoľvek odôvodnenia uprednostnili aplikáciu všeobecného kódexu pred lex specialis. Uvedené zakladá vadu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorá má súčasne za následok odňatie možnosti žalobcu riadne konať pred súdom.

6. Dovolateľ za vadu vedúcu k naplneniu predpokladu odňatia možnosti konať pred súdom ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania považuje aj odklon konajúcich súdov od stabilizovanej súdnej praxe. V prípade, ak by sa dovolací súd stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu, bude potom podľa názoru žalobcu úlohou odvolacieho súdu podať podrobnú a detailnú právnu analýzu, prečo by práve tento prípad mal byť vyňatý spod právnych princípov, ktoré už boli súdnymi autoritami ustálené a čím je tento prípad špecifický, inak bude očakávané rozhodnutie súdu zaťažené vadou nepreskúmateľnosti.

7. Dovolateľ za správny považuje záver, že právne vzťahy majiteľa účtu cenných papierov sú osobitne upravené v ZoCP a Obchodnom zákonníku, a to v ustanoveniach § 105 ZoCP a § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka, na ktoré dovolateľ konzistentne poukazoval v celom priebehu súdneho konania. Vo vzťahu k posudzovaniu právneho režimu zmluvného vzťahu týkajúceho sa vedenia účtu majiteľa cenných papierov je potrebné Občiansky zákonník považovať za lex generalis a zákon o cenných papieroch a Obchodný zákonník za lex specialis a v tejto súvzťažnosti danú normu interpretovať, pričom sa konajúce súdy týmto spôsobom výkladu vôbec nezaoberali.

8. Dovolateľ prípustnosť dovolania vidí teda v nedostatočnom odôvodnení oboch rozhodnutí súdov nižšieho stupňa a preto žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Žalovaný k dovolaniu uviedol, že s rozhodnutiami súdov nižšieho stupňa sa stotožňuje a považuje ich za dostatočné a presvedčivé. Tvrdenie žalobcu o absencii akéhokoľvek odôvodnenia uprednostnenia aplikácie všeobecného kódexu pred lex specialis považuje za absolútne nedôvodné. Vzhľadom k uvedenému žalovaný navrhol, aby dovolací súd zamietol dovolanie v zmysle § 243b ods. 1 O. s. p. a

uplatnil si trovy dovolacieho konania.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 424 C. s. p.) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

11. Dovolanie žalobcu bolo podané 11. decembra 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona.

12. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia dovolací súd posudzoval prípustnosť podaného dovolania, ako aj v ňom uvedené dovolacie dôvody, podľa zákona účinného v čase podania dovolania (ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p.).

13. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

14. V prejednáwanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak išlo o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

15. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalobcom podané dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné. Nepripustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

16. Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) je potrebné skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa preto zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

17. Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdí a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Žalobca v dovolaní namietal, že mu bola odňatá možnosť konať

pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), pretože nedostatočné odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií má za následok odňatie možnosti žalobcu riadne konať pred súdom.

18. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

19. V súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. platí, že je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Vada konania uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedený vzťah vyplýva aj v C. s. p. vymedzenom dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f/, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Žalobca ako dôvod odňatia možnosti konať pred súdom uviedol nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako i súdu prvej inštancie, nakoľko sa podľa jeho názoru nedostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v priebehu konania.

21. Judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania, pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

22. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

23. V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach ESLP môže však o takýto prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady, v tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neuvedenej.

24. Právna argumentácia dovolateľa navodzuje dojem, že súd „prelomil“ ustálenú judikatúru bez dostatočného odôvodnenia a teda jeho rozhodnutie trpí vadou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Právna argumentácia poukazom na tzv. ustálenú alebo konštantnú judikatúru však musí spočívať na skutočne ustálenej judikatúre, teda na dostatočne všeobecných rozhodnutiach, ktoré sa bez výhrad na prejednávanej vec môžu a majú aplikovať.

25. Za ustálenú judikatúru pre účely jej záväznosti a potreby odôvodnenia odchýlenia sa od takéhoto

záväzného názoru najvyššieho súdu má významnú hodnotu aj to, či bolo takéto rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, teda bolo odsúhlasené príslušným kolégiom, pripomienkované predpokladaným spôsobom a je tak považované za súčasť ustálenej judikatúry v obdobných veciach (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/42/2015).

26. Dovolateľ vo svojom dovolaní neuviedol rozhodnutie slovenského súdu vo vzťahu k predmetu konania a tak argumentácia o odklone od stabilizovanej súdnej praxe nie je vzhľadom k tejto skutočnosti na mieste a dovolací súd sa ňou nezaoberal.

27. Vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov nižších inštancií dovolací súd uvádza, že v prejednávanej veci sa tieto súdy vo svojich rozhodnutiach vyjadrili k vykonanému dokazovaniu, z vykonaného dokazovania vyvodili príslušné závery, tieto aj právne ustálili a dostatočne podrobne a zrozumiteľne odôvodnili a preto nemožno hovoriť o excese z povinnosti odôvodniť dostatočne svoje rozhodnutie za účelom založenia prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p..

28. Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom ku dňu podania dovolania, najvyšší súd ho odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.